

SCANT *gesprek*

Adrenaline, automobilisten en ABS

Jeroen van Batenburg is 29 jaar en startte in april 2000 zijn carrière bij de basispolitiezorg van het korps Holland Midden. Sinds december 2004 is hij motoragent bij de politie Twente. Van Batenburg is een echte motorliefhebber. Iemand die letterlijk van zijn hobby zijn werk heeft gemaakt. Niet alleen als motoragent is hij een kilometervreter, ook privé toert hij veelvuldig over 's heeren wegen. Het 'virus' is besmettelijk. Ook zijn broer en vriendin zijn motorrijders en Jeroens stiefvader is motoragent in Apeldoorn.

15 juni 2010. Een datum die hem zijn hele leven zal bijblijven. De dienst begon om 14.00 uur met een evaluatie over de dodenherdenking in Holten "Ik werd opgeroepen voor de evacuatie van een woongebied in Tubbergen in verband met een gaslek. Vervolgens reed ik naar een aanrijding in De Lutte en ondersteunde de

Belastingdienst bij een controle in Fleringen. Ik was daar juist begonnen toen ik werd opgeroepen voor een ernstig verkeersongeval bij Bathmen. Daar aangekomen hoorde ik via de porto de stem van collega Yvo. Hij vertelde dat hij van zijn motor was gereden, zo'n 600 meter van de plaats waar ik stond. Een automobilist die van rijstrook wisselde

had hem over het hoofd gezien. Ik was snel ter plaatse. Gelukkig vielen zijn verwondingen mee. De motor was flink beschadigd. De schrik zat er even goed in..."

Storm van emoties

Inmiddels was het 19.45 uur. Jeroen belde zijn vriendin met het verzoek een patatje voor

hem te kopen, zodat hij snel weer verder kon. Hij reed naar zijn woonplaats en besloot daar te tanken. De slang hing nog maar net in de tank toen Van Batenburg werd opgeroepen voor een verkeersongeval met ernstig letsel op de Bentelosestraat. Hij stapte op zijn motor en passeerde met zwaailicht en sirene de cafetaria waar zijn vriendin net de bestelling door gaf. Jeroen: "Ik zag in de verte een auto die in de sloot lag, overal brokstukken en bovendien het lichaam van een motorrijder... Maar eerst moest ik een rij wachtende auto's passeren. Dat deed ik zoveel mogelijk links. Plotsklaps doemde vlak voor me een zwarte auto op. Ik kon hem – dankzij de ABS – net ontwijken. Mijn hart zat in mijn keel en uit mijn ooghoeken zag ik hoe omstanders hun handen voor hun ogen sloegen.. De adrenaline gierde door mijn lichaam toen ik bij het ongeval aankwam. Ik ontfermde mij over het slachtoffer en zag dat hij niet meer gered zou kunnen worden. Dat beeld staat voorgoed op mijn netvlies. Na enkele minuten arriveerde de chef van dienst en het ambulancepersoneel. Op dat moment kwam mijn ontlading. Een storm van emoties, beelden van andere aanrijdingen en mijn geliefden flitsten voor mijn netvlies. Toch ben ik op de motor naar huis gereden."

Confrontatie

"Ik sliep die nacht slecht en ben de volgende dag thuis gebleven. Mijn collega's en leidinggevende hadden alle begrip. Bovendien heb ik veel gehad aan de gesprekken met de mensen van het Bedrijfs Opvang Team (BOT). Na anderhalve dag ging ik weer aan het werk en werd al snel weer geconfronteerd met een dodelijk ongeval. Gelukkig kon ik daar professioneel mee omgaan.

Onlangs had ik – op hun verzoek – een gesprek met de familie van het slachtoffer. Deze ontmoeting was zowel voor hen, als voor mijzelf belangrijk. Terugkijkend verklaar ik mijn heftige reactie door het feit dat het een motorrijder betrof. Dat komt dichtbij. Het zal je maar overkomen dat je nabestaanden je zo aantreffen. Op die momenten kan ik weinig sympathie opbrengen voor automobilisten die slecht in hun spiegels kijken. Extra wrang is dat daarentegen vaak wordt gedacht dat de motorrijder wel te hard zal hebben gereden..."

Schijnveiligheden

Het 'publiek' ziet de motorpolitie vaak als de 'mensen van de verkeersboetes'. De motoren worden echter steeds vaker ingezet voor nood- en spoedhulp en bij grote evenementen. De gele kleding, de ABS en de AED aan boord bewijzen dagelijks hun nut. De sirene en het zwaailicht vormen echter schijnveiligheden, waarschuwt Jeroen. Vaak worden motorrijders over het hoofd gezien. Vooral door automobilisten. Jeroen: "Wat ons werk bovendien soms zwaar maakt, is dat we vaak als eerste ter plaatse zijn bij een ongeval of andere ernstige situatie. Die eerste minuten staan we er dan alleen voor."

Hobby

Hoewel Jeroen op 15 juni enorm met zijn neus op de feiten werd gedrukt, blijft hij ook nuchter: "Ik hoop dit mooie werk nog lang te blijven doen en vind het daarnaast interessant om me breed te oriënteren. Zo mocht ik onlangs meedraaien met het overvallenteam van de recherche. Motorrijden blijft mijn hobby. Een week na het ongeval kocht ik een motor voor mijn vriendin. Met ABS, dat wel." 🍀